

DEU SER LA PRIMAVERA

En els vespres de juny, ens desplaçem en un viatge d'anada amb un equipatge de somnis. Sabem quines són les nostres forces i, sobretot, quines són les nostres debilitats. Ens sentim acompanyats perquè el Col·legi som tots.

La travessia ha de durar tres anys i tots els pronòstics asseguren que no bufaran vents favorables per als psicòlegs. Pel camí, un paisatge desolat, portes que es tanquen i una llista, quasi inacabable, de coses serioses no resoltes: atur, reconeixement de professió sanitària, exempció de l'IVA, greuges... En la memòria, records d'històries laberíntiques com «la moguda» que està muntant-se la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència amb els Serveis Psicopedagògics.

La Conselleria, que és molt seua i inestable, amenaça quan es sent contrariada. Efectivament hi ha poc tarannà democràtic en aquesta mirada (la raó de la força?). ¿Com dir-te, com contar-te que no es suficient tenir llicència per envair o gojar d'un poder hipnòtic?

En aquest, com en altres assumptes, no podem romandre impassibles ni assimilar-ho tot amb aqueixa antiga familiaritat. Tu i jo sabem que l'Administració, anònimament, diu una cosa i en rubrica una altra ben distinta. Això és voler-nos enganyar.

Diguem, prou! d'enfrontaments entre els equips i professionals. Després, units, exigim coherència, planificació i responsabilitat a les institucions, a les veus competents «no identificables» i, sense pretendre un sentit exacte de la vida, posem fi a les intrigues, les murmuracions i a aquest temps d'insomni. Estem junts en una batalla que no hem triat.

En el trajecte, també abordarem la Conselleria de Treball i Seguretat Social, en ple auge de plantejaments economicistes, que pretenen posar dics a allò que ella anomena «inflació» de títols superiors, tot anunciant que «no hi haurà problemes en les titulacions mitjanes».

Una vegada més, s'interposa el que és subjectiu i s'emmarca d'objectivitat. L'Honorable Conseller senyor Doménech sap molt bé que hi ha una desvalorització o deflació de les titulacions superiors, al que sembla disposat a contribuir amb la seua política d'ocupació en els Serveis Socials.

Amb tot, la Junta Rectora és un equip que intentarà no sotsobrar, ja que ha embarcat amb entusiasme. No hi ha desànim ni pors a comprometre's. Sense oblidar que vivim en la cultura de l'efímer, on poques coses són perennes.

Ja veus, pas a pas, seguim avançant amb tu a no sé on. Segurs de trobar la força capaç de transformar aquest paisatge de fums, quan arribe el dia en el qual la paraula Col·legi signifiqui el mateix per a tots.

